

DEN GAMLA GÖKKLOCKAN.

Fru Lisbeth stod framför trymån i sin smakfullt inredda salong. Hon fäste just fast en mångskiftande fjärl uti sitt väl friserade hår och smålog halvt omedvetet åt sin egen bild, då hon gaf den en nösträndande blick.

Ja, hon var nöjd med sig själv, det måste hon medgifva. Klädningen af tunnaste paljettyll föll mjukt och smekande efter hvarje hennes smidiga rörelse och gaf hela hennes lilla varelse något lockande, trollakt.

Ja, detta att locka, aldrig själf blifva fångad, utan endast locka, — det var det, hon gjort nu de sista och med lysande framgång.

Fru Lisbeth stirrade begrundande in i sina egna mörkskimrande ögon. Men var det så säkert detta, att aldrig hon också skulle blifva fångad? Var det inte det hon rent af ville — eftersträfvade — omedvetet förstå!

Och var det inte just nu i kväll på balen, hon visste, att hon skulle träffa den, som var starkare än hon?

Hade hon inte redan lofvat att komma dit för hans skull, och var det inte därför hon ville vara vackrare än någonsin!

Hon böjde huvudet och smålog segerstolt åt den lockande bilden i spegeln. Med ens för hon ihop likt ett skrämt barn och blef blek ända ut till läpparna.

„Åh, den gamla gökklockan, hur den skrämd mig, jag har blifvit nervös, märker jag!“ Hon ryckte helt brådskande till sig de långa silkesvärtarna, som lågo på bordet bredvid.

„Redan åtta.“ Hon gick fram till ringledningen för att ringa på jungfrun och fråga om vagnen var kommen, men stannade med handen, redan halfvägs lyftad för att ringa. Hvad mena tar och mor med att just nu skicka gökklockan? Gökklockan, som var det käraste de numera ägde uti sitt hem, som de fått i lysningspressen från mormodern, och som modern åter i sin tur fått af sina föräldrar.

I går på fru Lisbeths födelsedag hade klockan kommit, men hon hade då nätt och jämnt hunnit se åt den, uppgått som hon hela dagen varit af gäster, endast hunnit göra den anmärkning för sig själf, att den föreföllt så gammalmedelt klumpig och tarlig, jämförd med alla de nya moderna möbler, som den nu var omgiven af.

„För hvar gång göken visade sig och med sin röst förkunnade, att åter en timme af lifvet förgått, skulle hon tänka på hvad hon under den tiden handlat och tänkt,“ skrefvo föräldrarna.

Hu, så fruktansvärdt ansvarsfullt lifvet då blefve, om man jämt skulle vara tingad att tänka! Fru Lisbeth suckade otåligt och vände dröjande, motsträfvigt sina steg in till salen, där den gamla klockan stod och med sin stilla enformiga tick-tack liksom återgaf hjärtats jämna slag.

Fru Lisbeth sjönk ned i den låga skinnklädda korgstolen och gömde huvudet i de små vita, välskötta händerna.

Det var som om hon åter varit liten. Hon såg sig själf springa omkring därute på landet, leka med sykonen eller stambarnen, hoppande i höet upps på logen, ryktande korna eller ridande hästarna i vall under de ljusa, milda sommaraftnarna. O, hur det doftat af klöfver och vallmo, af skogen och själva jorden, — och huru lyckliga och sorglösa de varit!

Och de långa, långa vinteraftnarna, sedan laxorna voro öfverstökade! Hur de suttit samlade omkring det runda bordet i hvardagsrummet, medan far eller mor läste högt för dem ur någon rolig bok, ända tills den kära göken i klockan visade sig och förkunnade tionslaget. Men då var det obevekligt slut med läsningen, vore man aldrig så midt i det mest spännande momentet i boken.

Sedan, litet längre fram, huru för

tjuvande roligt var det inte att i smyg iakttaga de stora nyförlofvade systrarna, taga del i tillrättningarna till deras bröllop, festerna under själva högtidsdagarna. Sedan kom tomheten, då de for, deras "resor" voro dock ej långa, endast några mil bort lägo egendomarna, där de skulle framleva sitt lif.

Huru lugnt lyckliga voro de inte, hänge paren. Fru Lisbeth minde huru hon tyckt att de liknat ett par lugna väl inkörda och ryktade parhästar med en gammal säker kusk, hvilken så väl visste hvilken väg de hode att gå. "Kusken det är deras åsikter och principer, förstår väl mor," hade hon sagt en gång, då hon varit och hälsat på hos dem.

"Men jag, — å jag vill inte ha det så, jag ville springa en ny väg, som hvarken jag eller någon annan visste hvar den slutade, och ingen kusk skulle någonsin råda för mina vägar."

Men modern hade sett så förskrämt på henne och sagt:

"Lisbeth, Lisbeth, så du talar, förstår du då inte, att hästarna må nu vara huru ystra som helst: men kusken skall alltid veta hvar väg han skall gå, han skall det alltid vara, som med säker hand och tömmer styr den väg han vet vara den rätta!"

Den gången, då de fått bref ifrån faster Charlotte, att hennes son Klas skulle skiljas vid sin fru, huru förtvillade både far och mor blifvit!

"Att något sådant skulle hända i vår släkt, huru var det möjligt," hade far sagt med en röst full af indignation öfver sin sårade släktstolthet.

Lisbeth minde moderns ljusa, milda tonfall, då hon svarat: "Jo du, de ha bott i en stor stad, där ljudet af människorna är så starkt, att de ej kunna höra sina egna hjärtans röster. Och så" — tillade modern helt meningsfullt — "ha de inte haft någon gök klocka, som med sin röst varnat dem för frestelser eller bannat dem, då så har varit af nöden, lika litet som berömt ar. Därjämte är Grand Trunk bolaget tillräckligt för att utreda överskottet af driftkostnaderna pro rata till alla bondinnehafvare. När det nuvarande kontraktet utlöper äger Grand Trunk bolaget rätt att förnya trafikrättigheterna öfver den af staten ägda östra divisionen på villkor, hvilka om så är nödigt, skola stadsfastas af Högsta domstolen. Därjämte skall regeringen inköpa alla bilar som af G. T. konstruerats för denna division för ett pris motsvarande det verkliga kostnadsvärdet, minus alla statsunderstöd i form af landgrant eller panningar. Därjämte är Grand Trunk bolaget tillåtet att sälja en del af sin "common stock" men ej mer än att den håller aktiemajoriteten i Grand Trunk Pacific bolaget och sålunda kontrollerar dessamma.

Sedan blef hon stor, riktigt stor, Lisbeth, och fick "vara med" på slädparter och balar. Så förtjusande roligt hon haft, huru hon tyckt att alla voro snälla och rara, som ville dansa med henne, och så barnsligt förtjust hon emottagit det allra minsta lilla vänliga ord.

Då 'han', idealet, sedan kom i hennes väg, huru ofattligt det var detta, att en sådan fin allvarig man skulle kunna älska henne, "lilla obetydliga landtullola". Ingen af alla, hon för träffat, hade varit som han. Han var så god, så klok, så fast, hon kände sig glad och smickrad öfver att just en sådan man skulle kunna älska henne, ty huru "stor" hon än var, kände hon sig ändå alltid vara yngsta syster.

Far och mor bådo henne betänka sig väl, det var ett allvarigt steg detta, ett steg för hela lifvet.

Men Lisbeth behöfde ej betänka sig, aldrig aldrig skulle hon kunna älska någon annan! Och så detta spännande nya, att få resa långt bort till en stor stad, att få se en ny värld, inte beständigt densamma, som hon skadat ända från det hon var litet barn.

Men hon tänkte dock mest på, hvilken utmärkt idealisk hustru hon skulle blifva, gaf så många heliga löften till sig själf, huru lycklig och nöjd hon skulle göra honom.

Och så efter en mycket kort och liksom i en dröm förgången förlöfningsstund kom brölloppet med allt arbete och bestyr, och strax därefter den första långa resan ut i lifvet.

Så kallt och ödsligt och förfärande det kändes ändå att lämna sin trygga lilla barndomsvärld bakom sig och komma ut ibland idel nya människor, aldrig möta ett bekant

ansikte, — hon som förr nästan aldrig skådat ett främmande råddart.

Fru Lisbeth smålog, ett skällvande vemodigt leende, då hon minde sina första stäppande försök uti lifvet. Men stegen blefvo snart säkra, hon behöfde ej längre den stödjande, hjälparende handen.

De första åren, innan stegen ännu voro så själfmedvetna, hvad de hade halt det trefligt om kvällarna, Mauritz och hon, i deras "varma lilla bo", och hvilka ljusa framtidsdrömmar de drömt, när de lekt och jollrat med lille Oskar. — Och om söndagarna, då mannen var mera ledig från arbetet, hvilka långa härliga promenader de gjort, hvad han då alltid vetat att berätta och lära henne mycket, som hon aldrig för hört, och så kärleksfullt rädd hau alltid varit om henne! Hvilken ljuf, trygg känsla hon haft vid hans sida! Och nu? — Hon ryste till. Hvems var felet? —

(Forts.)

GRAND TRUNK PACIFICBANAN.

I går beaktades de modifieringar i kontraktet, som skall framläggas till antagning på Grand Trunk bolagets stämman. De förnämligaste förändringarna äro: tidens utsträckning med tre år för fullbordandet af västra divisionen, regeringens garanti af tre fjärdedelar af bergsdivisionens anläggningskostnad, oafseende om kostnaden skulle öfverstiga \$30,000 pr mil. I händelse banan ej skulle blifva rambärande får utmafning ej äga rum, utan öfverlämnas banans skötande till en särskild af regeringen utnämnd kommission, hvilken skall utreda överskottet af driftkostnaderna pro rata till alla bondinnehafvare. När det nuvarande kontraktet utlöper äger Grand Trunk bolaget rätt att förnya trafikrättigheterna öfver den af staten ägda östra divisionen på villkor, hvilka om så är nödigt, skola stadsfastas af Högsta domstolen. Därjämte skall regeringen inköpa alla bilar som af G. T. konstruerats för denna division för ett pris motsvarande det verkliga kostnadsvärdet, minus alla statsunderstöd i form af landgrant eller panningar. Därjämte är Grand Trunk bolaget tillåtet att sälja en del af sin "common stock" men ej mer än att den håller aktiemajoriteten i Grand Trunk Pacific bolaget och sålunda kontrollerar dessamma.

Dessa förändringar angå den finansiella sidan utslutande och äro gjorda för att ej afskräcka de försäkrade engelska aktieägarna, hvilka ej äro så noga bekanta med canadensiska förhållanden. Att banan emellertid ej skulle kunna betala ränta, är nästan otänkbart, och Canada tvekar ej att uttöra sin del af kontraktet, om Grand Trunk gör sin.

KRICET.

Vidare underrättelser om det stora anfallet på Port Arthur nästen till i onsdags, gifver för handen, att amiral Togos plan var, att stänga segelrännan. Fyra kofferdifartyg eskorterade af torpedobåtar skulle utföra värfvet, under det den öfriga eskadern låg i väntan. Tjugu mil utanför Port Arthur blef flottillen varskodd af tre ryska torpedojagare. En mördande eld från fortens och de på yttre redden liggande krigsskepp motte japanernas. Enligt japanska uppgifter lyckades de delvis att stänga segelrännan. Bombarderingen gjorde ansenlig skada i staden och arsenalerna, vore i fara att träffas af bombarna. En af de ryska torpedojagarna togs.

JAPANESE INFANTRY SCOUTING

De skadade ryska krigsskeppen äro så pass hopplappade att de flyta och skola tjänstgöra som vakt skepp, hvilket de med sin svåra bestyckning äro särdeles lämpliga.

General Kuratpotkin, "Rysslands Buller", den nyutnämde fältmarskalken öfver de ryska trupperna i kriget, har ännu ej afrest från St. Petersburg. När han begynner sina operationer, skall han hafva till sitt förfogande 400,000 män.

Korea har nu afslutat allians med Japan och ställt sin armé på 30,000 till dess förfogande. Med storskeplighet har den japansiska ockuperingen af Korea ägt rum och det kommer att blifva ryssen svårt att drifva dem ur dess ställningar. Landsättningen af trupper på går oafbrutet. I lördags meddelas att en flentlig eskader på 11 fartyg varit synlig utanför Vladivostock samt att 40,000 japanska trupper landsatts vid Possiet Bay, 70 mil söder om Vladivostock hvarigenom de hota Port Arthur och Vladivostock, och tvinga ryssarne att draga sig längre in i landet.

Motsägande rapporter cirkulera angående drabbning vid Ping Yang i Korea. Den japansiska generalstaben afseglar i dagarna till Chemulpo, och det tagas som ett tecken, att arméen skall ycka till anfallet på de ryska linjerna. Ryska styrkan lär i allt uppgå till 179,000 man. Af dessa lara 10,000 man befinna sig i odugligt skick. Äfven de japansiska trupperna hafva lidit svårt af den stränga kylan.

Port Arthur synes vara fullständigt inneslut till såväl lands som vatten och säges ej kunna hålla sig mer än fem månader. Kinesiska horder göra sitt till att oroa ryssarne, och det är möjligt att ryssarne draga sig tillbaka, tills förstärkingar hunnit anlända, att en afgörande drabbning kan hållas.

Canada nyheter

Postströveri synes slå sig på hjärnan. En tokg kvinnan i Lettbridge gjorde härom dagen ett försök att rötva posten.

Två års straffarbete dömdes T. W. Pearson i Moose Jaw, hvilken föröfvat inbrott på postkontoret.

Ett undsättningsfartyg för den canadensiska Hudson Bay expeditionen, som öfvervintrar i nordens, skall inom kort afsejla.

Mr J. H. Agnew, M. P. P. för Virden, är utnämnd till Manitobas finansminister.

Englavakten kring de små. Ett litet barn till Rev. Armstrong i Portage la Prairie råkade störta med genom ett af öfre våningens fönster, men blef liggande på bakken aldeles oskadad.

Ryska regeringen har utnämnd två ombud för uppgörande af de skadanspråk, som af Ottawaregeringen framställts, med anledning af beslagtagandet af canadensiska sällfångarfartyg i Ishafvet.

Invandringen har redan begynt på allvar. I förgår anlände till Montreal ett par hundra settlare hvilka dels stanna i östra Canada dels fortsatte till Nordvästern. Canadian Pacific skall under de närmaste månaderna köra koloniståg för invandrarnas fortskaffning.

Hundraårig lagstiftare. Senator Wark, New Brunswick, fyfde den 19 februari 100 år. Han befinnar sig ännu kry och rask och torde närvara vid parlamentets öppnande. Allt sedan dominionkonfederationens bildade 1867 har han tillhört senaten, och torde vara f. n. världens äldste lagstiftare.

Territoriernas guvernör, Hon. Mr Forget har under sitt besök i östern blifvit intervjuad i Västerns förhållanden. Tillfrågad om den förmodade amerikansiseringen af nordvästern yttrade han: "Jag tror, att i detta afseende ej föreligger den ringaste anledning till oro, och detta af två skal. Först, nykomlingarne få snart klart för sig, att våra lagar äro lika goda, om ej bättre, än i landet söder om oss, och för det andra, består en stor del af dessa invandrare af canadensare, som nu åter flytta till sitt fadersland."

Lord Strathcona har donerat \$25,000 till Manitobas Vetenskapsakademi.

Vid "Grain Growers" konventet i Omaha voro 20 stater representerade.

Med dagliga transkontinentala tåg skola i sommar köra mellan Vancouver och Montreal på C. P. R.

Frikänd för det ruskiga mordet å mindrefriga flickan Irene Cole i Brantford, Ont., blef den häktade Jas Kennedy i fredags. Man vägrade dock ej frigifva honom ur häktet, på grund af den upprädda sinnessämningen bland folket.

Telegrafens måler, att William Steads experiment med daglig tidning i London visat sig så ansträngande, att minnet börjat svika honom. Detta är, älsigonting ödelagd under eldsvåda. Förlusten uppgår till \$800,000, betäckt af en assurancefond på \$6,000.

Tågolycka. Söndagens snälltåg på Soobanan, ursprånade vid Spanish River, hvarvid sex personer skadades mer eller mindre illa.

Om blodsdramat vid Minnedosa meddelas vidare: Wagstaff hade begifvit sig ut till kapten Gores farm i afsikt att låna panningar. Han påträffade kaptenen ute på gården, men blef nekad, hvarpå han grep en yxa och anföll kaptenen. Han blef emellertid öfvermannad. Kapten Gora, som fruktade att något höfsträck begåttas inne i boningshuset skyndade dit, då han blef träffad i ryggen af en revolverkula dock ej lifsfarligt. Af tillskyndande personer blef Wagstaff fångad och införd till häktet i Minnedosa, där han i ett obevakadt ögonblick intog förgift.

Scandinavien.

Mrs och Mr P. S. Winder glädja sig åt en dotters lyckliga födelse sedan den 24 ds.

Den 28 dennes var Mr A. Egnell från Winnipeg hitut och stiftade en goodtemplar Lodge, med tolf charter medlemmar. Till L. D. valdes J. A. Sjögren, L. T. I. Borgström, L. S. Carl Holmström.

Bore har för några dagar lemnat oss för att på nära håll taga krigsörelserna i östern i besökande.

Timmerafverkingen, hvilken förut endast bedrifvits i norra delen af kolonien, har i vinter bedrifvits i ej så ringa omfång i södra delen. Viktor Wallström, ehurval nybörjare, synes förstå sig på den affären rätt bra.

Wetaskiwin. Den kalla vädret i Alberta började den 15 Jan. och höll i ända tills den 16 Feb. Endast några dagar gick kolden upp till 40 grader. Nu är det åter fint vader och i Tisdags och Onsdagsmiddag var det 2 graders värme å solsidan. Fågellarne sjunga och fröjdans öfver vader ombytet. Mycket snö föll under den kalla tiden och vi hafva nu mellan 2 och 3 fots snö.

Vagnarne börja åter blifva farbara och slädföret godt. Farmarne vänta sig en god sommar och rik skörd."

Från utlandet

Kanalfördraget med Panama har nu undertecknats af president Roosevelt.

Wisconsins ståtliga kapitolium i Madison, blef i lördags fullständigt ödelagd under eldsvåda. Förlusten uppgår till \$800,000, betäckt af en assurancefond på \$6,000.

Det liberala partiet i England väntar att vid de kommande valen erhålla en majoritet af 150 röster.

Hela Europa synes ställa sig på krigs fot. Englands allierade, Portugal, har börjat utdela moderna eldvapen i hären. På Balkanhalvön hotar turkar och bulgarer att drabba tillsammans. Österrike är emellertid dock färdig att inrycka med en "polis" kär stark nog för fredens upprätthållande.

Den ofrevillighet, som gript den japansiska nationen berättas som enastående. Kejsaren har ställt hela sin förmögenhet till statens förfogande och höga och låga gifva allt hvad de ha af värderaker. Skatter som under århundraden samlats på häg inom de förnåna slakterna läggas på altaret, och summan lär allaredan uppgå till 500 millioner yen och om det fortsätter behöfver Japan ej upptaga något krigslån.

Den engelska expeditionen till Tibet under öfverste Yonghershands befäl, har till uppgift att tvinga den tibetanska regeringen att respektera de förbindelser som ingicks i konventionen 1890. Den engelska regeringen mottog från Indiska styrelsen en klagoskrift hvart tibetanerna beskyldes för att hafva behandlat Englands ombud med förakt, hindrade handeln, förstöra gränsmärken och ignorera styrelsen och dess kommunikationer. Ryska regeringen protesterade mot den engelska expeditionens afsändande, hvilken protest bemöttes och afvisades. Nu berättas emellertid att engelsmännen blifvit oroad af tibetanska horder, hvilka påstås vara anförda af ryssar. En del profetera, att ryssen kommer att taga denna sak som en anledning att företaga ett eröfringssteg mot Indien.

Sjöolycka på västkusten. Kustångaren "Queen" angjorde i lördags Port Townsend, Wash., rapporterade förlusten af fjorton människolif. Tidigt i lördags morsk utbröt eld i aktersalongen och hunnit få stor spridning innan den upptäcktes. Stark storm och hög sjö räddde, och försvårade läckningsarbetet. Kaptenen ordnade därför räddningsbåtarnes utsättande, i hvilka man placerade kvinnorna och barnen. De öfriga passagerarna stannade ombord och lyckades slutligen dämpa elden. Lifräddningsbåtarna upptogs därefter, men under tiden hade en kantrat och tio personer drunknade. En kvinna dog af öfversträngning och tre uppsare kväfdes i den binnande salongen. Endast genom kaptenens, besättningens och passagerarnas lugn afvarjades en stor olycka, ty öfver 200 människor befunno sig ombord.